

YİĞİT MUSTAFA

Hasan Nail Canat

GENÇ
T
TİMİS

YİĞİT MUSTAFA

Yayın Yönetmeni Savaş Özdemir
Editör Yasemin Muş
Kapak Resmi Derya Işık Özbay
Kapak Tasarım Sefer Koçan

23. Baskı Temmuz 2019
Uluslararası Seri No (ISBN) 978-975-263-200-4

TİMAŞ YAYINLARI

Adres Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alayköşkü Cad. No:5
Fatih/İstanbul
Telefon (0212) 511 24 24
E-posta bilgi@genctimas.com

Baskı ve Cilt WPC Matbaacılık
Matbaa Sertifika No 35428
Adres Osmangazi Mah. Mehmet Deniz Kopuz Cad. No:17-1
Esenyurt / İstanbul
Tel (0212) 886 83 30

TİMAŞ YAYINLARI / 1284

+11 ROMAN / 6

RAF: 10+ Roman Öykü

KÜLTÜR BAKANLIĞI YAYINCILIK SERTİFİKA NO: 12364

Bu eser daha önce "Günahkâr Baba" adıyla yayımlanmıştır.

© 2005 Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

FATİHLİ MUSTAFA

*M*ustafa, patronun kapısı önünde kendine çekidüzen verdi. Zile basarken niçin çağrıldığını tahmin etmeye çalıştı, fakat bir sebep bulamadı. Merakın getirdiği hafif heyecanı kalbinden çıkarmaya çalıştı. Sakin adımlarla içeri girdi.

- Selâmünaleyküm.
- Ve aleyküm selâm. Adınız Mustafa’ydı değil mi?
- Evet efendim. Emretmişsiniz geldim.
- İşbaşı yapalı ne kadar oldu?
- İki ay.
- Evet!

Osman Bey bu “evet”ten sonra önündeki dosyayı incelemeye başladı. İri yanaklarında, saklayamadığı bir neşenin garip ifadeleri oynaşıyordu.

– Deneme sürenizi başarıyla doldurdunuz, dedi.

Osman Bey bundan sonra söyleyeceklerine yakışması için ciddi bir tavır takınarak devam etti.

– Aynı hızla ve aynı ciddiyetle çalışmalarınızı sürdüreceğinize inanıyorum.

– Elimden geleni esirgemem efendim.

– Sizinle sözleşme imzalayacağız. Sigortanız yapılacak. Bu rizikolara girmeden önce karşılıklı ve açık konuşmakta fayda var.

– Elbette.

– Sen artık bizim adamımızsın. Bize güven verdiğin sürece kazancını arttırırız.

– Teşekkür ederim.

– Şimdi sana özel bir görev vereceğim. Gözümün tutmadığı adamlara özel görev vermem, bunu da bilesin.

– Emriniz efendim.

– Totem Gazinosunu biliyor musun?

– Hayır!

– İstiklâl Caddesi'nde kime sorsan gösterir.

– Neyse, bulurum herhâlde...

– Evden yengeni alıp o gazinoya götüreceksin.

– Gazinoya mı?

– Evet, eşim şarkı söyler o gazinoda.

Gazinsonun sahibi Kemal Bey'e selamımı söyle. Yeni gelen viskilerden bir kasa söz vermişti. Onu da arabanın bagajına ativer. Oldu mu?

– Doğrusu özel işlerinizi yapmama hakkım varsa onu kullanmak isterim.

Mustafa'nın cevabı havayı birden soğuttu. Osman Bey'in geniş yanaklarındaki keyifli çizgiler aniden yön

değiştirdi. Mustafa'ya arabasının anahtarını uzatan eli, bir soru çengeline takılmış gibi boşlukta kalakalmıştı.

– Neden, diye sordu, şaşkınlığını gizlemeye çalışarak.

Mustafa heyecanlandığını hissetti. İçinden odayı terk etmek geçti. Ama, hastanede yatan annesi, biriken kira borcu ve buraya girmeden önce iş aradığı günler geliverdi aklına.

– Ben mi yanlış anladım Mustafa?

Mustafa bir an gözlerini kapatıp sakinleşmeye ve kendine hâkim olmaya çalıştı. Kararlı fakat nazik bir tavırla:

– Yanlış anlamadınız efendim, dedi. Yapmamı istediğiniz şeyler dini hassasiyetlerimle zıtlıyor. Beni anlamanızı umuyorum.

Osman Bey gülümsemeye çalıştı. Yüzünde alaycı bir ifade yer tuttu. Sesine de aynı ifadeyi verdi.

– Peki, gazinoya gitsen ya da viski taşısan ne olur?

– Sahip olduğum ahlaka aykırı bir iş yapmış olurum. Bu da beni mutsuz eder.

Osman Bey birden kahkahalarla gülmeye başladı. Ayağa kalktı, aynı tonda gülmesini sürdürerek Mustafa'nın yanına geldi. Ellerini onun omuzlarına koyarak bir müddet daha güldü.

– Ben de, bu efendi çocuk neden isteğimi reddediyor diye sinirlendim. Demek sen koyu dindarsın, öyle mi?

Cevap vermedi Mustafa. Başını öne eğdi. Yere bakarak başka şeyler düşünmeye çalıştı. Patron, iltifat mı yoksa hakaret mi ediyor belli değildi. Her şey olmasa bile, çok şeye sabretmek zorundaydı.

– Otur şöyle, dedi patron.

Mustafa işaret edilen koltuğa oturdu. Osman Bey makamına yerleşti. Mustafa'yı uzun uzun süzdü. Bu, uzunca boylu, esmer, zayıf delikanlıyı yeniden değerlendirmesi lazımdı. Önce onu rahatlatmak gerektiğine inandı.

– Mustafa, inan ki sana kızmadım, dedi. Mademki inançlarına aykırı buluyorsun, özel işlerim için başkalarını kullanırım. Sen işini iyi yap yeter.

– Hiç kuşkunuz olmasın, aldığım parayı hak etmek için elimden gelen gayreti göstereceğim. Yaptığım işi sevmesem bile bu gerçek değişmez.

Osman Bey'in yüzü yine ciddileşti.

– Seninle anlaşmamız güç olacak Mustafa.

Mustafa açık konuşuyordu. İş çıkmaza sokmak, patronu kızdırıp kovulmak hiç işine gelmezdi ama, söylenmesi gerekenleri söylemekten de kendini alamıyordu.

Osman Bey sinirli sinirli dolaşmaya başladı. Daha önce tecrübesi olmadığı hâlde, kısa zamanda işe uyum sağlamış bu genci kovmak doğru değildi ama biraz ters konuşuyordu. İlerde rahatsız edici bir unsur olabilir miydi? Bekleyip görmeye karar verdi. Havaya hâkim olmaya çalışan bir tonla:

– Vekosa'da çalışmak da inançlarına aykırı mı? Anladığım kadarıyla bu işi sevmiyorsun.

– İnançlarıma aykırı değil ama, takdir edersiniz ki her meslek her insanı mutlu edemeyebilir. İnsan yetenekleriyle, kişiliğiyle uyumlu işlerden bir başka zevk alır. Fakat birçok insan mesleğini seçme şansına sahip değil. Şunu özellikle belirtmek isterim ki, benim için

esas olan işim ne olursa olsun hakkını vermek, elimden gelenin en iyisini yapmaktır.

Osman Bey, karşısında düşüncelerini cesaretle dile getiren delikanlıyı hem şaşkınlık hem de takdirle dinledi. Fakat ne düşündüğünü belli etmek istemedi.

– Bize de bu lazım Mustafa, dedi. Yani elinden gelenin en iyisini ortaya koyma. Umarım hayal kırıklığına uğramayız. Mustafa da aynı temennide bulunacaktı ki kapının zili bu konuşmayı böldü. Patronun oğlu olduğu her hâlden belli olan bir genç girdi içeri. Osman Bey'e:

– Selam baba, dedi.

Osman Bey bir oğluna, bir de Mustafa'ya baktı. Mustafa'nın, biraz önceki açık konuşmalarıyla oğluna benzediğini düşündü.

– Hoş geldin Sırrı. Seni Mustafa'yla tanıştırayım. Şirketimizde yeni sayılır. Yaman bir delikanlı...

– Memnun oldum, dedi Sırrı...

– Ben de, diye cevapladı Mustafa...

– Babacığım ben niçin geldim biliyor musun?

– Elbette biliyorum.

– Nerden biliyorsun?

– Bu sabah görüştüğümüze göre beni özlemiş olamazsın. Şirketi merak etmediğini de biliyorum. Seni buraya getiren tek ihtimal; para istiyorsun...

– Haklısın baba. Acele yirmi bin liraya ihtiyacım var.

Mustafa, baba-oğul arasında meydana gelecek özel atmosferde, varlığının onları rahatsız edebileceğini düşündü.

– İzninizi rica etsem.

Sırrı, hızla geçen bir fırsatı yakalamak ister gibi:

– Sizinle henüz tanıştık. Beraber çıkalım. Bir yere oturur sohbet ederiz.

Mustafa bu sıcak ilgiye karşı koyamadı. Tekrar yerine oturdu. Yeniden başlayan özel diyaloga şahit olmamak için sehpanın üzerinden bir gazete alıp rastgele okumaya başladı. Osman Bey, arabasının hazır olması için telefon etti. Sırrı'nın para istediğini duymazdan geliyordu.

10

– Bana cevap vermedin baba.

– Ne söylememi istiyorsun?

– Yirmi bin lira istedim. Beni duymadın mı?

– Sana kaç defa söyledim. Benden para isterken mazeretini de birlikte söyleyeceksin.

– Mahallemizdeki bakkalın arkasında bir kulübe var ya...

– O kulübeyi yirmi bin liraya almayı mı düşünüyorsun?

– Lütfen alay etme baba.

– Pekâla! Ne varmış o kulübede?

– Hasta bir kadın!..

– Biz ilaç satmıyoruz ki, güzellik malzemesi satıyoruz.

– Ama o kadının ilaca ihtiyacı var. Kocasını Bakkal Seyfi'ye anlatırken duydum.

Mustafa, başının döndüğünü, kulaklarının uğuldayışını hissetti. Sırrı'nın anlattıklarıyla annesi gözlerinin önüne gelmişti. İş bulamadığı günlerde, cebinde reçeteyle akşama kadar dolaştığı günleri hatırladı.

Sırrı, hasta bir kadının derdine derman olabilmek, vicdanında duyduğu ezikliği giderebilmek için çaba sarf ediyor, babasını yola getirmeye çalışıyordu. Osman Bey ise yola gelecek gibi değildi. Sırrı'yla alay ediyordu:

– Bakkal Seyfi akıllı adam. Böyle her önüne gelen zavallıya acımadığı için dükkanı hızla büyüyor. Hayatta yükselmenin birinci şartı başkalarına acımadıktır.

– Bunu belki yüz defa söyledin.

Osman Bey öfkelenmişti. Nutuk çeken bir politikacı gibi bağırarak konuşmaya başladı:

– Bin defa, yüz ben defa söylerim. Aklın başına gelene kadar, menfaatlerini düşünebilen bir adam olana kadar söylerim. Acımanın sonu olmadığını, merhamet kapılarını bir defa araladın mı, ne kadar istismarcı varsa bu kapının önünde toplanacağını bilmelisin...

Sırrı, ümidini kaybetmişti. Koltuğa oturmuş, başını iki eli arasına almış, boş gözlerle Mustafa'ya bakıyordu.

Osman Bey bir müddet daha nutuk çekmeye devam etti. Ticari entrikalardan, kendi başarılarından, Sırrı'ya hazırladığı krallıktan bahsetti. Kendisini kimse dinlemediğini anlayınca konuyu değiştirdi.

- Ben gidiyorum. Anneni gazinoya götüreceğim.
- Senden yirmi bin lira istedim. Nutuk çektin, gidiyorsun.
- İçki isterseniz dolapta var.
- Kumar masasında, yüz binler kaybediyorsun değil mi?
- Oynamasını öğren sen de kaybet...

Osman Bey yarım bir kahkaha atarak gitti. Sırrı babasının arkasından bakakalmıştı. Uzun bir sessizlik oldu.

12

Mustafa, şahit olduğu bu tartışmanın aydınlattığı iki karakterin tahlillerini yapmaya çalışıyordu. Bu merhametli delikanlıya kanı kaynamıştı. Patronunu ne kadar kendine uzak hissetmişse, oğlunu da o kadar yakın hissetmişti.

Sırrı sessizliği bozdu:

- Babam bir robot. Yürüyen, konuşan, para sayan, hesap yapan bir robot...
- Maalesef bu devirde çıkar hesabı insanlıktan önce gelebiliyor.
- Oysa ki başkalarına da acımalı.
- Siz acıyor musunuz başkalarına?
- Elimden bir şey gelmiyor.
- Belki de kime acıyacağımızı bilmiyoruz.
- Herhâlde Bakkal Seyfi'ye ya da babama acımam gerekmez.

– Zavallılara, düşkünlere değil, onların elinden tutmayanlara acımalı.

– Doğrusu ikimizden biri kime acıyacağını bilmiyor. Siz, babama acıyorsunuz. Öyle mi?

– Evet.

– İtiraf etmeliyim ki sizi anlamak zor. Ama güzel konuşuyorsunuz. Sizinle tanıştığımız bu günü mutlaka kutlamalıyız. Ne içersiniz?

– Teşekkür ederim, içki kullanmam.

– Dokunur mu?

– Hiç denemedim ki...

– Niçin?

– Ben size sorayım: Niçin içmek istiyorsunuz?

– İçince insan hafifliyor. Sanki gökyüzünde uçuyormuş, yıldızlarla sohbet ediyormuş gibi oluyor...

– Ben hiç uçan sarhoş görmedim. Masa altlarında, duvar diplerinde süründüklerine çok şahit oldum.

– Gerçekten de öyle. Fakat, içince insan, her şeyden uzaklaşıyor.

– Uzaklaştığını zannediyor desek daha doğru olur.

– Sen ne dersen de Mustafa, sarhoşluk tatlıdır. Ben korkak biriyim. İçince bir kahraman gibi oluyorum. Aklıma eseni yapıyor, hatta ağlayabiliyorum. Bak buna cevap veremezsin, içki cesaretin kaynağıdır.

– Tarih okudunuz mu?

– Evet.

– Bana sarhoş bir kahraman veya keşif sahibi söyleyin. İçtiği zaman babasına küfretme cesareti bulan veya arkadaşının kafasını kıran değil, gerçek bir kahraman ismi söyleyin.

Sırrı yenildiğini anlamıştı. Fakat bozulmadı.

– Anlaşıldı, tanışmamızı çayla kutlayacağız.

– Buna hayır diyemem işte.

– Çıkalım öyleyse.

– Çıkalım.

Göz göze geldiler. Gülüştüler. Niçin güldüklerine bir anlam veremediler. Birlikte dışarı çıktılar.